

Nr 1.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om fortsatt giltighet av utlänningslagen den 15 juni 1945 (nr 315).

Genom en den 22 december 1950 dagtecknad proposition, nr 3, vilken hänvisats till lagutskott och behandlats av andra lagutskottet, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll, föreslagit riksdagen att antaga följande förslag till

L a g

om fortsatt giltighet av utlänningslagen den 15 juni 1945 (nr 315).

Härigenom förordnas, att utlänningslagen den 15 juni 1945,¹ vilken enligt lag den 5 maj 1950 (nr 155) gäller till och med den 30 juni 1951, skall äga fortsatt giltighet till och med den 30 juni 1952.

I fråga om sådan under lagens giltighetstid begången förseelse som avses i lagen skall vad där är stadgat om ansvar gälla även efter den 30 juni 1952.

Upphålls- eller arbetstillstånd må meddelas även för tid efter den 30 juni 1952, dock ej för längre tid än för högst fem år efter sistnämnda dag.

Ur propositionen skall här endast återgivas följande uttalande av *föredragande departementschefen, statsrådet Zetterberg*: När frågan om förlängning av utlänningslagens giltighetstid i slutet av år 1949 behandlades i statsrådet, föreslog jag, att lagen skulle förlängas till och med den 30 juni 1951. Samtidigt framhöll jag, att det naturligtvis vore ovisst, om förhållandena kunde göra det möjligt och lämpligt att inom denna tid taga ställning till frågan om en mera definitiv revision av lagstiftningen, och att det således vore tänkbart att en ytterligare förlängning — med eller utan partiella reformer — kunde bli påkallad.

Sedan den sålunda förordade utsträckningen av lagens giltighetstid genomförts, har den kommitté, som håller på att utreda frågan om revision av utlänningslagstiftningen, anmält att kommitténs förslag icke kunde beräknas föreligga vid sådan tidpunkt, att proposition på grundval av förslaget kunde föreläggas riksdagen före utgången av den nuvarande lagens giltighetstid. Kommittén har därför hemställt, att det rådande provisoriet måtte få bestå under ytterligare ett år.

¹ Senaste lydelse i vissa delar, se SFS 1946: 360 och 1947: 312.

Andra lagutskottets utlåtande nr 1.

Med hänsyn härtill torde det vara nödvändigt, att lagen ånyo förlänges. Något trängande behov att i samband därmed vidtaga ändringar i lagen synes icke föreligga. Jag föreslår därför, att lagen oförändrad får gälla till och med den 30 juni 1952.

Lagrådet har lämnat förslaget utan anmärkning.

Utskottet. Utskottet har icke funnit anledning till erinran mot det genom propositionen framlagda lagförslaget och får därför hemställa,
att riksdagen måtte bifalla förevarande proposition.

Stockholm den 1 februari 1951.

På andra lagutskottets vägnar:

DAVID NORMAN.

Vid detta ärendes behandling ha närvarit

från första kammaren: herrar Norman, Forslund, Hallagård, Sten, Wistrand, Sunne, Nils Elowsson och Wahlund;

från andra kammaren: herrar Jacobsson i Igelsbo, Hellbacken, fruarna Johansson i Norrköping, Sandström, herr Nilsson i Göteborg, fruarna Västberg, Ewerlöf och herr Ericsson i Näs.
